

[Energiministeren]

Regeringen har loyalt fulgt folketingsflertallets retningslinier ved udarbejdelsen af lovforslagene og givet B 52-partierne lejlighed til at foretage de ændringer, partierne har fundet passende.

I forhold til det vedtagne beslutningsforslag er den væsentligste forskel, at afgiftssatsen for erhvervslivet i realiteten er reduceret fra 100 kr. pr. ton til 50 kr. pr. ton CO₂, samt at der er foreslået yderligere udgiftskrævende ordninger.

Regeringen var imod B 52-beslutningen og kan ikke anbefale lovforslagene til vedtagelse.

Regeringen anerkender, at reduktionen af afgiftssatsen har mindsket belastningen for erhvervsvirksomhederne.

Regeringen vedkender sig tidligere folketingsbeslutninger om at søge udledningerne af kuldioxid begrænset med 20 pct. år 2005 af 1988-niveaue, jf. »Energi 2000«, og regeringen er enig i, at afgifter på energi kan være ét af midlerne til at nå de opstillede mål. Regeringen finder imidlertid, at den af B 52-partierne valgte fremgangsmåde på en række områder strider imod andre samfundsmæssige mål.

For det første er de fremsatte lovforslag ikke i overensstemmelse med EF's planer. CO₂-udledning er et globalt spørgsmål, og det er vigtigt, at så mange som muligt deltager i bekæmpelsen af CO₂-udledningerne og deler omkostningerne i forbindelse hermed. Der er i øjeblikket ikke udsigt til, at der kan findes en global løsning, men der er håb om, at EF-landene vil tage et fælles initiativ. EF's andel af CO₂-udledningerne udgør 1/7 af de globale udledninger, mens Danmarks andel er på under 1/300.

Et fælles EF-initiativ tæller således helt anderledes stærkt i bekæmpelsen af CO₂-udledningerne end en isoleret dansk indsats, og EF har helt anderledes store muligheder for f.eks. gennem handelspolitikken at påvirke andre nationer og handelsblokke til at tage tilsvarende forholdsregler.

Et fælles EF-initiativ i form af fælles afgifter vil endvidere give langt mindre omkostninger i form af forringet konkurrenceevne for danske virksomheder, og man vil undgå, at CO₂-rig produktion blot flytter over landegrænserne.

Danmark har adskillige gange presset på i EF, for at der tages et fælles initiativ. Kommissionen har arbejdet med tankerne og har i ok-

tober 1991. fremsendt en meddelelse til Rådet om Kommissionens overvejelser om fælles energi/CO₂-afgift. Afgiften tænkes indført gradvis, startende med, hvad der svarer til ca. 50 kr. pr. ton CO₂ i 1993, for at nå op til år 2000 på et niveau, der svarer til ca. 160 kr. pr. ton CO₂.

Også EF er i konkurrence med tredjelande, og Kommissionen overvejer helt eller delvis at fritage de mest konkurrenceudsatte energitunge anvendelser i EF. Behovet for fritagelser og refusion er dog helt klart lavere ved fælles EF-afgifter end ved nationale afgifter.

Den foreslåede særlige danske CO₂-afgift er på flere punkter ikke i overensstemmelse med Kommissionens tanker. Hvis forslaget bliver vedtaget nu, må det med stor sandsynlighed ændres om kort tid. National enegang kan meget vel vanskeliggøre forhandlingsprocessen i EF og muligvis forsinke vedtagelsen af den fælles afgift, der næppe i den endelige form vil minde om det fremsatte forslag.

Regeringen finder således fortsat, at det er såvel i miljøets som i dansk interesse, at bekæmpelsen af CO₂-udslippene koordineres internationalt.

En isoleret dansk CO₂-afgift vil forringe beskæftigelsen i de konkurrenceudsatte brancher. Regeringen har bemærket, at partierne bag B-52 har ønsket, at B 52-pakken gennemføres finanspolitisk neutralt, men selv da kan man ikke uden omkostninger for beskæftigelsen forringe danske virksomheders konkurrenceevne. Den foreslåede refusionsordning vil måske nok forhindre, at de allermest energiintensive virksomheder drejer nøglen om lige med det samme, men de konkurrenceudsatte brancher bliver fortsat påført en urimelig omkostningsforøgelse.

Med den særlige udformning af refusionsordningen får man ikke særlig meget miljø i forhold til omkostningsbelastningen.

F.eks. vil en virksomhed, hvor CO₂-afgiften udgør 2,5 mio. kr. efter 50 pct. godtgørelse, men før særlig refusion og virksomhedens refusionsgrundlag udgør 100 mio. kr., blive belastet med godt 1,6 mio. kr., men på marginalen påvirkes virksomheden kun af 1/4 af afgiftssatsen (på 50 kr. pr. ton CO₂). Der ville således være samme miljøeffekt for denne virksomhed ved 1/4 af den foreslåede sats, men omkostningsbelastningen ville være 1 mio. kr. lavere.